

det tidligere, om hvilke Ændringer jeg skal indskrænke mig til at henvise til de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget. Af væsentligere Ting i Lovforslaget skal jeg tillade mig at fremhæve følgende:

Riget deles som hidtil i 6 Udskrivningskredse, hvoraf Landsdelene Øst for Store Bælt udgøre 2, Bornholm 1 og Landsdelene Vest for Store Bælt 3. De nærmere Grænser for disse Kredse indbyrdes foreslaas det at fastsætte ved kongelig Anordning, dels fordi Garnisonsstederne ikke ere absolut fastslaaede, men kunne forandres, dels fordi det ikke skulde være nødvendigt at henvende sig til Lovgivningsmagten, naar man indenfor Kredsene senere vilde foretage enkelte Forandringer. Men selve Antallet maa selvfølgelig fastslaaes af Lovgivningsmagten. Dernæst foreslaas det, at Udskrivningschefen i København tillige som Lægdsforstander styrer Lægdsvæsenet for København og Frederiksberg. Det sidste er en Forandring i den bestaaende Ordning og vil lette Politimyndighederne paa Frederiksberg, som nu tage sig af dette. Med Hensyn til Sessionernes Sammensætning findes der meget forandrede Bestemmelser i Lovforslagets § 8. Det foreslaas nemlig, at den nuværende Bestemmelse om, at et Amsraadsmedlem skal være Medlem af Sessionerne ude paa Landet, skal bortfalde, idet det formenes, at det er tilstrækkeligt, at det paa-gældende Medlem af Sogneraadet er til Stede. Paa den anden Side foreslaar man, at Lægdsmanden, som nu altid er til Stede under Sessionen, bliver stemmeberettiget Medlem af Sessionskomiteén. Ligeledes foreslaas der, at det ene af de Medlemmer, der i København og Købstæderne deltage i Sessionen, bortfalder. At lægge Beslag paa til Medlemmers Tid hver Dag under Sessionen synes overflødig. Det har dernæst, foranlediget ved en Skrivelse fra Finanslovkommissionen, været under Overvejelse, om man muligvis skulde lade Udskrivningschefen ombytte med den faste Sessionslæge, men dette har ikke fundet Tilslutning. Det vil ikke føre til nogen økonomisk Besparelse, tværtimod, og det militære Lægekorps frabeder sig det. Det har endvidere været under Ventilation, om ikke den faste Sessionslæge burde være Medlem af Sessionskomiteén. Men heller ikke dette har det militære Lægekorps ønsket. De have ment, at Lægens Opgave skulde være at beskrive den paagældende og give Raad og Vejledning til Sessionskomiteén, medens det skulde være Sessionskomiteéns Opgave at dømme paa

Grundlag af de Oplysninger, Lægerne gav. Der vilde derhos fremkomme en ulige Stilling mellem den faste Sessionslæge og den anden Læge, som sammen med ham deltager i Behandlingen af de værnepligtige. Dernæst har det ogsaa været under Ventilation, om man ikke kunde spare de to Officerer, der nu i Almindelighed ere til Stede under Sessionsbehandlingen, men Krigsministeriet har ønsket, at de to Officerer bibeholdes, blandt andet under Hensyn til, at der ikke er nogen Nødvendighed for, at Udskrivningschefen er militær, om end det er det almindelige. Justitsministeriet har paa den anden Side ønsket en Besparelse her, og det er derfor Justitsministeriets Agt ikke, som hidtil, at delegere faste Officerer til at følge Sessionen rundt, men at tage Officererne paa de Steder, hvor Sessionen virker, og lade dem fungere i den ved deres Garnisonsby nærmeste Omegn. Derved vil der opnaas nogen Besparelse.

Et af de væsentligste Punkter er Bestemmelserne i § 10. Der forandrer man Lægsrullealderen fra 22 Aar til 20 Aar, og dette er i Overensstemmelse med Hærens § 234. Det er ganske sikkert en Bestemmelse, der vil være til Fordel baade for Hæren og for de værnepligtige. Hæren faar yngre Mandskab, og de værnepligtige blive hurtigere færdige med at af-tjene deres Værnepligt. I Forbindelse hermed skal jeg henlede Opmærksomheden paa § 16, hvorefter det tillades, at en værnepligtig, der møder paa Sessionen, men lider af nogen Svaghed eller Legemsfejl, kan forbigaaes med Paalæg om at møde paa næste Aars Session, og saafremt han da endnu er i det Tilfælde, kan han atter forbigaaes til den følgende Session, paa hvilken han skal endeligt behandles. Man er her vendt tilbage til den oprindelige Værnepligtslov af 1869 og har ikke bibeholdt den Ændring, der kom ind ved Loven af 1895. Aarsagen dertil er den, at Værnepligtsalderen nu er sat ned til 20 Aar. Dernæst udtales udtrykkelig i § 16, at ingen kan dog, efter at han har opnaaet 22 Aars Lægsrullealder, forbigaaes paa Grund af manglende Legemsdygtighed.

I Lovforslagets § 19 er optaget Bestemmelse om, at Sessionen udskriver enhver tjenstdygtig værnepligtig som ubetinget tjenstdygtig eller som betinget tjenstdygtig. Det er ligeledes i Overensstemmelse med de Betegnelser, der findes i Hærens Lov. I § 22 indeholdes Bestemmelser om Ombytning, der afvige fra de be-